

Bílá sobota přes den

Je to den v podstatě bez symbolů kromě kříže, který má být v kostele vystaven od Velkého pátku jako ústřední a jediný symbol. Vystavme si ho doma také.

Ježíšovo tělo leželo v hrobě, naděje jeho učedníků vzaly za své. A my bychom mohli a měli rozjímat slovo apoštola Pavla:

A jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, marná je vaše víra (1 Kor 15,14).

Máme-li naději v Krista jen v tomto životě, pak jsme nejubožejší ze všech lidí (1 Kor 15,19).

V liturgii Bílé soboty jako by se nic nedělo, protože vše se vlastně už stalo. (Sobotní večerní slavení Vigilie už patří k neděli!) V absenci svátostné liturgie Bílé soboty bychom mohli vnímat prázdnotu, která by tu byla, kdyby se nic nestalo. Ale protože se stalo, je před námi úkol vstoupit do neuvěřitelné, ale skutečné skutečnosti. Do vzkříšení Ježíšova a do vzkříšení našeho, které začíná křtem a dál se rozvíjí.

Velká vigilie slavnosti vzkříšení (v sobotu večer, či v noci)

Křest – začátek naší osobní účasti na vzkříšení

Liturgie v úžasné zkratce slaví Ježíšovo Zmrtvýchvstání a náš podíl na něm skrze křest. V této jásavé bohoslužbě tedy neslaví jen vzkříšeného Ježíše, ale také začátek naší osobní účasti na vzkříšení, kterým je křest. Ten znamená připojení k ukřižovanému a vzkříšenému Pánu a vpojení do církve. Křest je něčím, co trvá. Je z Boží strany naprostou jistotou zachraňující Boží lásky. Je tedy velkou šancí, že nás nemožnost slavit velikonoční liturgii ve vši plnosti a kráse přivede k objevování bohatství, které je obsaženo v tom, čemu se říká „Velikonoční tajemství“ a na čem stojí smysl a síla našeho křtu. Tedy ve smrti a vzkříšení našeho Pána, což je nekonečně bohatší a významnější skutečnost, než jakékoliv naše zvyky.

Velikonoční svíce

Ústředním symbolem slavnosti a skutečnosti Ježíšova vzkříšení je velikonoční svíce – paškál. Protože Ježíš je světlem světa, které mělo být smrtí na kříži uhašeno a které neuhasili ani ti, kteří jej křížovali, ani mnozí další v dějinách dávných i nedávných, přidrže se i my symbolu světla. K tomu nám jako pomůcka může posloužit svíce. Symbolizuje Ježíše jako světlo světa i světlo mého života. Nejlépe by bylo použít křestní svíci, pokud jí máme, která byla při našem křtu rozsvícena od velikonoční svíce – paškálu.

Rozsvítíme svíci a přemýšlejme: Jak počítám s tím, že se mi tohoto světla dostalo křtem? Zažil jsem toto světlo jako zachraňující? Víím s apoštolem, že toto světlo je pokladem, který mám v hliněné nádobě mého nedokonalého křesťanského života? (2 Kor 4,7) A vyznávám v turbulencích života a dějin že „to světlo svítí v temnotě a tma ho nepohltila? (Jan 1,5)

To všechno a mnohé další se mohlo v mém životě stát. Je to důvod k díkům a k důvěře. Vyjádřeme to tedy osobní modlitbou, která konkrétně reaguje na to, nač jsem si vzpomněl. Svolávat světlo vzkříšeného Krista

Rozsvícenou svíčku můžeme dát na okno, a můžeme svolávat světlo vzkříšeného Krista na dům, kde bydlíme, na naši rodinu a farnost, na ulici i město, na všechny protože všem je nabízeno a všichni jsme potřební.

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 9. dubna 2020. Uzávěrka následujícího čísla: 23. dubna 2020. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošik. Jednotlivé příspěvky (ve formátu doc, docx, odt) zasílejte na adresu hřivna@post.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošik, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 13. 4. – 26. 4. 2020

Stejně jako v celé naší zemi jsou i v semilské farnosti všechny veřejné bohoslužby až do odvolání zrušeny.

Rozhodnutím diecézního biskupa jsou všichni pravidelní návštěvníci bohoslužeb dispensováni od nedělní povinnosti fyzické účasti na mši svaté. Všechny intence mší svatých budou odslouženy v daných dnech, jak bylo objednáno, bez účasti věřících. V případě nutnosti zaopatření nebo návštěvy nemocného, prosíme, volejte kdykoli jako obvykle.

I nadále můžete využít (při maximálním dodržování hygienických opatření):

- možnost soukromé modlitby a adorace Nejsvětější svátosti v kostele sv. Petra a Pavla vždy v sobotu a neděli od 10.00 do 16.00 hodin,
- možnost soukromé modlitby v kapli sv. Zdislavy na faře každý všední den,
- možnost individuálního přijetí Těla Páně (zejména během pracovního týdne),
- po dohodě možnost odnesení Eucharistie pro domácí bohoslužbu Slova,
- po dohodě návštěvu s podáním Těla Páně nebo přijetí svátosti smíření.

Na závěr si vás, s důvěrou v sílu společné modlitby, dovoluji vyzvat, abychom se v tento čas každý den v poledne spojili na dálku při společné modlitbě Anděl Páně s prosbou k Panně Marii o ochranu nás všech, našich přátel, našeho města, země a celého světa.

Žehnám vám i vašim blízkým a přeji požehnané prožívání postního období.

V lásce + Jaroslav Gajdošik

Litoměřice, 4. 4. 2020

Drazí moji diecézáni,

v posledních dnech jsem sepsal a zanesl několik dopisů, adresovaných některým z Vás. Dnes, před vstupem do letošního Svatého týdne, se tímto obracím na Vás všechny, své diecézány, mně Bohem svěřené, v době vyhlášeného nouzového stavu a trvající karantény. V současné krizové situaci, značně ovlivňující každoroční předvelikonoční pastorační praxi, si vybavuji tři roky staré okolnosti mého osobního života. Tenkrát jsem od Pána Boha, vlivem srdečního kolapsu, dostal příležitost, jinak si to ani nevysvětluji, našťastí byl přítomen P. Martin Davídek, generální vikář, který mi okamžitě udělil svátost nemocných, pobývat několik dní a nocí na nemocničním lůžku v ústecké a následně litoměřické nemocnici a vnímat svět ze zcela jiného úhlu, totiž jako bezmocný ležící pacient, ve všem odkázaný na vysokou odbornost, důvtip a obětavost lékařů a zdravotnického personálu. Dosud jsem jim velmi vděčný za pohotově provedenou operaci v čase těsně před Zeleným čtvrtkem, ale i za to, že mi na Velký pátek prostřednictvím ušlechtilého střekovského pana faráře P. Josefa Mazury umožnili přijmout Eucharistického Krista. Pochopitelně jsem celý tehdejší Svatý týden i Velikonoce netrůvil u katedrálního oltáře a na biskupské katedře. Vybavují se mi tyto vzpomínky v souvislosti s letošním závěrem svatopostní doby a přechodu do doby velikonoční, času, který je pro mne jen náznakově podobný tomu před třemi léty. Bohoslužby ve svém biskupském chrámu jsem tehdy nekonal, protože jsem nemohl. Nyní opět nemohu, protože veřejné bohoslužby s účastí lidu nejsou přípustné. Boha, našeho dobrého Otce však, oslavovat mohu v duchovním spojení s Vámi se všemi způsobem poněkud jiným, nicméně stejně upřímným a vroucím. Toužím vystopovat Boží záměr, jenž pro tyto, pro každého z nás náročné chvíle izolace, dočasné ztráty účasti na

křesťanském společenství, jistě dobrý Bůh má. Duchovní žízeň a hlad po eucharistické oběti a svátostném pokrmu, stejně tak po blízkosti bratří a sester v Kristu, může být testem naší křesťanské víry i ověřením si opravdovosti křesťanského smýšlení.

Dovolte mi, drazí moji přátelé, abych v osobnějším tónu tohoto listu pokračoval a zmínil se Vám o tom, co v následujících dnech budu s lítostí nejvíce postrádat. Předně to bude obvyklé bezprostřední, byť kratičké podání ruky kněžím, jáhnům a bohoslovcům na znamení nepředstíraného bratrství, skutečně vždy na začátku dopolední bohoslužby Zeleného čtvrtku *Missa chrismatis*. Jen málokdo občas s humorem namítal, že je to zbytečné zdržování. Další mou velkou ztrátou bude každoročně konaná Velkopáteční křížová cesta s dětmi, jejich rodiči, prarodiči a četnými poutníky i turisty, na Ostrém u Úštěku, kde v barokní době otcové jezuiti nechali vybudovat přírodní areál k velkopáteční modlitbě, v posledních letech, díky Bohu a místním nadšencům a dobrodincům, zrekonstruovaný. A konečně, promiňte mi, prosím, abych z mnohých dalších letošních svých „bolestí“ vyjmenoval ještě třetí. Je to večerní agapé, přichystané pro všechny účastníky liturgie po skončení velikonoční Vigilie na biskupské rezidenci. Letos tedy nebude. Bývá to vždy velice milá, protože první příležitost si vzájemně popřát požehnané Velikonoce. Zaradovat se, že jsme křesťané.

Mám pevnou jistotu, že křesťanské svátky Zmrtvýchvstání Páně, ať je slavíme, jakkoliv a kdekoliv, jsou a zůstanou navždy vynikající možností utvrzovat pouta k Bohu a k lidem. Prosím, buďme si nadále blízcí, a letos sice nezvykle, ale o to uvědoměleji se opírejme o Krista, Vítěze. Přeji Vám, Vaším rodinám, Vaším blízkým a přátelům požehnané Velikonoce roku Páně 2020.

Váš Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický

První Velikonoce byly překotné, nečekané.

Ony dny vybočovaly ze zajetých kolejí a ze zajetých zvyků Izraelitů v egyptském zajetí. Bůh byl se svým lidem.

A vyvedl ho ze zajetí a otroctví v Egyptě.

Pak následoval bezpočet dalších oslav Velikonoc.

Proběhly v nejrůznějších dějinných událostech, radostech i pohromách.

Velikonoce byly v mnohém stejné a vždy i nějak jiné.

Vždy promlouvaly do oné konkrétní situace. Bůh byl stále se svým lidem.

A vedl ho po svých cestách.

I Velikonoce před dvěma tisíci lety

byly naprosto jiné a zpočátku úděsné.

Všem Ježíšovým následovníkům připadaly jako zmar a konec všeho v co doufali. Jakoby Bůh nebyl či zklamal.

Bůh byl ale s nimi. A nakonec skrze Kristovu smrt a zmrtvýchvstání otevřel cestu skrze zmar a otroctví smrti do naplněného života s Bohem.

Po dalších dva tisíce let

následovalo dalších dva tisíce oslav Velikonoc. Proběhly v nejrůznějších dějinných událostech, v radostech i pohromách.

Velikonoce byly v mnohém stejné a i vždy i nějak jiné. Vždy ale promlouvaly do oné konkrétní situace.

Bůh byl stále se svým lidem.

A vedl ho po svých cestách k sobě.

Letos jsou zas Velikonoce, koronavelikonoce.

Opět stejné a v mnohém jiné. Tyto dny vybočují ze zajetých kolejí a zvyklostí. Kostely jsou zavřené, společné bohoslužby se nebudou konat.

Podstata Velikonoc se ale nezměnila.

Bůh je stále se svým lidem.

A že jsou kostely „zakázané“?

Kolikrát již v dějinách Velikonoc byly společné bohoslužby zakázané a synagogy i kostely zavřené, či zbořené!

Kolik lidí oslavovalo Velikonoce ve vězení, v lágrech či během pronásledování!

Bůh ale nepřestal promlouvat, vést a zachraňovat.

Ani tady, ani teď.

Promlouvá do naší konkrétní situace.

Do mé, do tvé.

Promlouvá k tobě.

Naslouchej mu.

Stvořil tě k radosti.

Záleží mu na tobě.

Miluje tě.

Na důkaz toho za tebe položil i život.

Očekává tě s otevřenou náručí.

Neboj se mu otevřít své srdce.

Aleluja!

